

Lasten kirjasto. № 14.

Katso kaawaas.

Hinta: 5 penniä.

Maytety: R. E. Lindström.

Katso kaawaas.

Mehiläiset hörisiwät kukkasten kimpussa, warekset lenteliwät edes takaisin wanhan ladon katon päällä, ja heinäwäki pyörei niitulla; mutta tuskin tuowireys woitti sitä ahkeruutta, joka walitsi tuolla kylän wanhasa kouluhuoneessa.

Ehto oli juuri tulemaisiinsa. Pojat olivat lopettaneet lufunsa siltä päiwältä ja istuiwat nyt kirjotusroikkinsa ääressä.

"Katsa kaavaas, Wille", sanoi koulun mestari yhdelle pojalle, katsellessansa hänen kirjottamistansa. "Ota wisu waari kaavastasi ja noudata sitä tarkkaan", warotti hän vielä kerran, "ja katwaha, ettet nähtä minulle erhetyksiä, äläkä tee wirheitä!"

Opettaja oli kirjottanut ensimmäisen riwin Willen uuteen kirjotuskirjaan, ja siinä seisoi kauneilla, pulskeilla puustawilla: "Älä ole itse mielestäsi wiihas olewinasi."

Wille kirjotti seuraawan riwin; sekin oli joltisen hywällistä, waikka muuttaman ylöspäin käywän piirteen olisi tarwinnut olla wedetty vähän keweämmällä kädellä ja toisten alaspäin käywän piirujen taas olisi sopinut olla vähän paksummat. Mutta kun Wille sitte kirjotti kolmatta riwiä, ei hän katsonut ylös kaawaan ensimmäisellä riwillä, waan sen sijaan noudatti sitä edellistä riwiä,

jonka oli itse kirjottanut. Me voimme arvata, mikä siitä oli seurauksena. Wille kirjotti toistamiseen kaikki ne virheet, joita oli tullut hänen ensimmäiseen omatekoiseen riwiinsä ja muita vielä lisäksi, niin että kufin uusi riwi tuli aina waan huonompaa ja huonompaa situn loppuun asti, ja viimeinen riwi ei ollut enää ensinkään kaawan muotoista.

"Katsa kaawaas, Kalle", muistutti opettaja taas, kääntyen tällä kertaa erräätä koulun pienintä poikaa kohden. Kun hänellä itsellä oli ollut jotakin muuta tekemistä, oli hän täskenyt errään isomman pojan kirjottaa Kallelle kaawa, mutta se poika, joka sai tämän työn toimeksensa, ei näyttänyt ansaitsewansa semmoista luottamusta ja oli niin huoleton, että sen sijaan, kuin piti kirjottaman: "Kaikki olemme me syntisiä", kirjotti: "Kaikki olen mä syntisii", jonka tähden Kalle, joka tarkein

noudatti kaawaansa, sai wirheitä joka riville.

"Katsokaat kaawaanne, pojat", kuului opettajan taas warottawan, katsellessaan mielihyvällä Anttia, joka tarkein noudattaen kaawaansa kirjotti waikailta ja tasaisilla piirteillä: "Wälttä paha ja tee oikein." Selvästi nähti, että poika oli koettanut panna parastansa, eikä ollutkaan siinä ainoatakaan wirhettä eikä tahrausta koko siivulla. "Oikein, oikein, Antti", lausui opettaja, "harjoituksesta taito karttuu."

Wihdoin päätettiin koulu ja pojat kiiruhtivat ulos kouluhuoneesta. Ulkopuolella owea kohtasivat he wanhan Geron, läheisen herraskartanon puutarhanhoitajan. Hän oli istunut lewäämään hetkeksi koulun kohtaan ja kuullut awoimesta affunasta kaikki, mitä siellä sisäpuolella oli puhuttu.

Gero ja pojat olivat vanhastaan

hyvät ystävät, ja hänen kansansa käyskentelevät he usein wapahetkinä ympäri metsiä. Kun hän oli paljon kokenut mies ja joka päivä kävi Sumalan Hengen koulua, lähetti hän mielellään nämät tilaisuudet jaksajensa pojille johtain elämässä tärkeätä opetusta. Kohta kun näkiwät tuon wanhan ystävänsä, kiiruhtiwat he kaikki näyttämään hänelä, mitä äskettäin olivat kirjottaneet.

"Mutta minä tähdän niin totinen olette", kysyi yksi pojista, kun Cero ääneti katjeli kirjotuskirjoja. "Mitä te ajattelette?"

"Ajattelen niitä sanoja, joita äskettäin kuulin opettajanne niin monta monituista kertaa lausuvan, warottaisiansa teitä katsomaan kaawaanne", vastasi puutarhanhoitaja, kääntäessään kirjotusvihkojen lehtiä.

"Te olette siis kuulustelleet oven

tafana, wanha Gero", huusi usea ääni yhtä haawa.

"En maarian, en ole kuulelut o=wen tafana, waan awoimesta affunašta kuului tähän jofa jana kouluhuoneesta", wastasi Gero. "Minä en saattanut olla kuulematta, kuinka opettajanne laujui teille wäliin toiselle ja wäliin taas toiselle: "Katso kaawaas", ja minušta näytti se warotus warfin sopiwalksi ja tarpeelliseksi ei ainoastaan nuorille siellä sijällä, waan wanhoillekin täällä ulkona. Sillä me noudatamme kaawoja ei ainoastansa kirjottaisja, waan myöskin muodostaaksemme sydämmiämme ja kääfittääksemme elämän oikeaa perustusta, ja silloin, jos joskuskin, on kelpo kaawa tarpeesen.

Muutamat ihmiset, waikka heillä on, niinkuin Willellä tänäpäinä, iki hywä kaawa edesjäsja, eiwät katso siihen, waan sen sijaan toistawat omia wilojansa ja

erhetyksensä päivä päivästä; ja sen si-
aan kun heidän tulisi luopua syn-
nistä, uupuvat he waan yhä enem-
män sen valtaan."

"Toiset taas ovat saaneet, niinkuin
pikku Kalle, wäärän ja wirheen-alaisen
kaawan noudatettawaksensa, niin ettei
olekkaan ihmettelemistä, että he tekewät
kaikki nurin ja wäärin. Jos on tär-
keää pitää huolta siitä, että meillä on
hyvä ja wirheetön kaawa, kun opette-
lemme kirjottamaan, niin paljon tärke-
ämpi on tutkia minkälaisia esikuvia
meillä on noudatettavana elämässämme.
Useilla pojilla on hyviä esimerkkiä fil-
mäinsä edessä, mutta eivät seuraa nii-
tä; kuitenkin pelkään, että vielä useam-
missa on huonoja, pahoja esimerkkiä,
joita heidän pahat ja kavalat sydäm-
mensä mieliteolla seuraawat."

"Minä arvelen, että olette itse, ra-
fas Cero, nähneet monta sekä hyvää

että pahaa esimerkkiä eläisjänne", keskeytti Wille.

"Olen tosin niinkin", jatkoi wanhus; "mutta paitsi mitä itse olen semmoisia nähnyt, olen myös lutenut monituisista muista. Minulla on kirja, jossa on paljon kauneita esimerkkiä, monta kaunista elämän ohjesääntöä, ja sen minä pidän aina käsillä, tällaisissa tiloissa tietääkseni, kuinka minun tulee tehdä."

"Se on kaikesti pyhä raamattu, Cero?"

"Dikein arvasit, poikajeni. Jos tahdot nähdä joitakuita oikein kauneita uskon ja rakkauden esimerkkiä, niin hae niitä Sumalan omassa pyhässä sanassa. Siellä saat nähdä Abrahamin uskon, Moosesen nöyryyden, Jobin kärsivällisyyden, Paavalin innon, Johanneksen rakkauden. Mutta niin pyhiä ja mainioita miehiä kuin he olivatkin, ei si-

nun kuitenkään pidä pyrkimän tullaaksesi heidän kaltaiseksi kaikkessa, sillä hekin toisinaan tekivät semmoista, joka ei ollut oikein Jumalan edessä. He eivät olleet poikkeuksia siitä yleisestä määrästä, että kaikki ihmiset ovat syntisiä. Meillä on vaan yksi ainoa esikuva, joka täydellisessä puhtauudessa loistaa ja voittaa kaikki muut, ja jossa emme koskaan taida löytää vähintäkään vikaa."

"Saa, te tarkoitatte Jesusta Kristusta, meidän kallista Vapahtajaamme," huusivat useat pojat yhtä haawaa.

"Niin, Häntä tarkotan", vastasi Cero. "Meidän kallis Herramme Jeesus Kristus, joka on Jumala yli kaiken, korkeasti ylistetty iankaikkisesti, Hän päänsä puki meidän luontomme sowingensa meitä Jumalan kanssa. Ja juuri siinä ihmisellisessä luonnossansa antoi Hän meille esikuvan, jota meidän tulee

noudattaa. Suuri ja pyhä kuin Hän on, on Hän esikuma kaikiksi ajoiksi, kaikille kansoille mailman eri maatuunnissa, köyhille ja rikkaille, ylhäisille ja alhaisille, nuorille ja vanhoille."

"Niinmuodoin on Hän pantu esikumaksi meillemkin", sanoi Sanne.

"Niin, kuinka sitten, sillä Hän on kerran ollut teidän ikäisenne. Hän tietää mitä vähäiset lapset saattawat tuntea, sillä Hän on itse kerran ollut vähäinen lapsi. Hänen kaunis esikumansa loistaa kirkkaana meitä vastaan joka sivulta ewangelisessa kertomuksessa meidän uudessa testamentissämme. Katsokaat kuinka kuuliainen ja tottelevainen poika Hän oli! Ei Hän milloinkaan tähtöksellensä pahoittanut äitinsä mieltä, ei koskaan puhunut turhanpäiväisiä jaarituksia, ei Hän koskaan osottanut ilkeyttä, eikä koskaan ruvennut pahoihin seuroihin. Katsokaat, ei Hänessä

ollut ensinkään wilppiä, eikä petosta Hän-
nen suussansa hawaittu. Tutkistellen
Häntä saatamme siis oppia, kuinka mei-
dän tulee meitämme käyttää, mitä mei-
dän tulee puhua, mitä harraistaa, mitä
karttaa. Hän oli sydämmeestänsä lau-
pias ja nöyrä; Hän oli alati walmis
anteeksi antamaan pahoja tekoja ja wää-
ryyttä, jota joutui kärsimään. Hän ra-
kasti Herran huonetta ja oleskeli siellä
miehellänsä. Sanalla sanoen, Hänessä
yhdistyiwät kaikki hywyhyden ja täydel-
lisyhyden omaisuudet. Ja jos me todel-
lakin tahdomme seurata Häntä, niin ei
meidän koskaan tarwitse jäädä epätie-
toon siitä, kuinka Hän olisi tehnyt tai
käyttänyt itsensä kussakin eteemme sat-
tuwassa tilassa tai tapauksessa; sillä
emme milloinkaan elämässämme saata
joutua semmoiseen tilaan, ettei Hänen
esimerkkinsä anna siihen sitä ohjetta ja
selkoa, jota kaipaamme."

"Meidän pitää siis katsella Häntä
koko elinkautemme", lisäsi Sanne.

"Niin, niin, lapsukaiseni", vastasi Eero. "Parhaat opetuslapset ovat ne, jotka alati opettelevat. Meidän tulee ottaa oppia Jeesuksesta Kristuksesta, niin lauman kuin elämme. Mutta jos oikein todella, rakas Janne, tahdot ruveta Hänen opetuslapsiesiänsä, niin tahdasta et ikinä saa unhoittaa. Ensiksi pitää sinun uskoman Häntä ja rakastaman Häntä. Uskoman Häntä sinun Vapautajasi, jonka Jumala on lähettänyt sinulle viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhyydeksi ja pelastukseksi; uskoman Häntä siksi, joka meidän syntimme itse uhrasi omassa ruumiissaan puun päällä, joka kärsi kerran meidän syntimme tähden, vanhurskas jumalattomain tähden, uhdataksensa meidät Jumalalle. Me noudatamme ainoastansa niitä, joita rakastamme ja joihin luotamme."

"Ja mikä se toinen asia on, jota

en ikinä saisi unhottaa?" kysyi Sanne miettiwäisesti.

"Et saa koskaan unhottaa rukouksilla Pyhää Henkeä. Jos tunnet tällä hetkellä mielikarvauksella, että olet vielä peräti toisen kaltainen kuin kaunis Wapahtajasi, niin mene johonkin yksinäiseen loutsoon ja laske polwillesi rukoukseen Jumalata antamaan sinulle Pyhän Henkensä ja luomaan sinuun uusi sydän. Uutta sydäntä ja semmoista mieltä, joka luontuu Jeesuksen mielen mukaan, et sinä taida itsestäsi ottaa. Se on Jumalan Pyhän Hengen työ. Ja viimeiseksi, rakkaat poikaseni", lisäsi vanha Cero, samassa kuin lausui nuorille ystäwänsä jäähywäiset, "warotan minä teitä muistamaan, että Jeesus on annettu meille Wapahtajaksi sekä synnin welasta ja rangastuksesta että myös synnin wallasta sydämmisjämme. Jos tahdomme olla hänen oikeat opetuslapsensa, niin pitää

meidän sekä uskoman Hänen nimensä päälle että koettaa waeltaa niinkuin Hän waelsi, koettaa yhäti enemmän tulla Hänen kaltaiseksi. Nyt on teidän aika mennä kotiinne, mutta älkää unhottaكا katsota kawaanne ja noudattaa sitä."

Turussa, 1870.

G. W. Wllén'in ja Rumpp. kirjapainossa.